Schoapen tellen

“Mamma, ik kin nait sloapen,” ruip lutje Martine noar beneden.
“Goa den mor schoapen tellen,” ruip mamme weerom.
“Hier binnen gain schoapen.”
“Dou dien ogies mor dichte, den zugst ze wel.”
Martine dee d’ogen dichte, mor der was gain schoap te zain.
Zai draaide zug nog ains om in heur berrechie.
“Tjoehoe,” heurde Martine inains.
Dat kwam van de grond van heur koamertje.
“Tjoehoe,” heurde ze weer. “Pak mie even van de grond òf, den kom ik bie die in berre liggen.”
Martine trok aan t taauwchie van t licht. De laambe floepde aan. Op grond lag Bollebof, heur teddiebeertje.
“Hest doe mie roupen?” vruig Martine zaachte.
Bollebof knikde mit zien berekoppie.
“Joa, ik heb die roupen.”
Martine kroop tou t berre uut en pakde Bollebof op. Ze stopde hom bie heur onder de dekens.
Dou dee ze t lampke weer uut.
Lekker was dat mit Bollebof zo dichte bie heur. Nou was ze ook nait meer zo allaine.
“Vuilst wel hou lekker waarm of t hier is?” fluusterde Bollebof. “Vuilst doe wel hou lekker t is onder de dekentjes? Je worden der haildal soezelg van.”
Martine knikde in t duuster van “joa”. Bollebof kon t nait zain.
Martine vuilde dat heur ogen swoar werden.
“Ik roek bloumen,” vertelde Bollebof wieder. “Viooltjes en rozen. Lekker, hè?”
O, wat rook dat lekker zuit.
“Kiek,” zee Bollebof, “en doar is t gruinlaand. Wat lopen doar n bult schoapen. Zugst ze wel, Martine? Zel wie ze ais tellen? Aine, twije, drije, vare, …”
Martine perbaaierde mit te tellen: “Aine, twije, drije, vare, vie…”
Wieder kwam ze nait. Heur oogjes werden veuls te swoar en ze was zo sloaperg. t Duurde mor even of t wichtje was daip in sloap.
Zai je wel dat schoapen tellen wel helpt as je nait sloapen kinnen?
Veuraal as Bollebof joe der bie helpt.

Auteur: Henri Wierth

Inspreker: Geesjen Doddema